

Proa

ROBERT GALBRAITH

EL CUC
DE SEDA

ROBERT GALBRAITH

EL CUC DE SEDA

Traducció de Laia Font i Mateu

Proa

Proa
A Tot Vent

'Oh Santa': Words and Music by Mariah Carey, Bryan Michel Paul Cox and Jermaine Mauldin Dupri
© 2010, Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd. London W1F 9LD / © 2010 W.B.M.
MUSIC CORP. (SESAC) AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT. INC. (SESAC) ALL RIGHTS
ON BEHALF OF ITSELF AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. ADMINISTERED
BY W.B.M. MUSIC CORP. © 2010 Published by Universal/MCA Music Ltd.

'Love You More': Words & Music by Oritsé Williams, Marvin Humen, Jonathan Gill, Aston Merrygold,
Toby Gad & Wayne Hector © 2010 BMG FM Music Ltd., a BMG Chrysalis company/ BMG Rights
Management UK LTD., a BMG Chrysalis company / EMI Music Publishing Ltd. / All Rights Reserved.
International Copyright Secured. / Reproduced by permission of Music Sales Limited/ Reproduced
by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD.

Primera edició: març del 2015

© 2014 Robert Galbraith Limited
© de la traducció: 2015 Laia Font i Mateu

Es ratifiquen els drets morals de l'autor.

Tots els personatges i fets de la novel·la, llevat dels que són clarament de domini
públic, són ficticis, i qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes,
és merament accidental.

Títol original anglès: *The Silkworm*
Publicat a la Gran Bretanya per Sphere (2014)

Drets exclusius en llengua catalana:
Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-561-2
Dipòsit Legal: B. 4726-2015
Composició: Víctor Igual, SL
Impressió: Egedsa

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol
forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta
obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

PREGUNTA

De què us alimenteu?

RESPOSTA

De son trencat.

THOMAS DEKKER,

The Noble Spanish Soldier

–Val més que s’hagi mort algú l’hòstia de famós, Strike –va dir la veu ronca de l’altre extrem de la línia.

L’home cepat i sense afaitar, que caminava feixugament per la foscor d’abans de l’alba amb el telèfon enganxat a l’orella, va somriure.

–S’hi acosta.

–Que són les sis de la matinada, collons!

–Dos quarts de set, però si vols el que tinc, ho hauràs de venir a buscar –va replicar en Cormoran Strike–. No sóc gaire lluny de casa teva. Hi ha una...

–Com saps on visc? –va preguntar la veu.

–M’ho vas dir tu. –L’Strike va reprimir un badall.– Et vens el pis.

–Ah –va fer l’altre, estovat–. Bona memòria.

–Hi ha una cafeteria oberta les vint-i-qua...

–I una merda. Passa més tard pel despatx...

–Culpepper, aquest matí tinc un altre client, que paga millor que tu, i m’he estat despert tota la nit. Vine a buscar-ho ara, si ho penses fer servir.

Un gemec. L’Strike va sentir el fru-fru de llençols.

–Val més que sigui la rehòstia, cony.

–Smithfield Café de Long Lane –va dir l’Strike, i va penjar.

La lleugera irregularitat del seu caminar es va evidenciar més quan baixava cap a Smithfield Market, un espaiós i rectangular temple victorià de la carn, monolític en la foscor hivernal, on cada dia feiner, a partir de les quatre de la matinada, descarregaven carn d’animal, com des de feia segles, i la tallaven, l’empaquetaven i la venien a les carnisseries i els restaurants de tot Londres. L’Strike sentia veus en la penombra, crits que donaven ordres, i el bram i el xiulet de camions que feien marxa enrere i descarregaven els animals morts. En tombar per Long Lane, va ser un més dels nombrosos homes ben abrigats que avançaven amb decisió cap a les obligacions de dilluns al matí.

Una colla de missatgers amb caçadores fluorescents i tasses de te entre les mans enguantades s’aplegaven sota un griu de pedra que feia de sentinella a la cantonada de l’edifici del mercat. A l’altre costat del carrer, lluminós com una llar de foc encesa contra la foscor del voltant, hi havia l’Smithfield Café, obert les vint-i-quatre hores del dia, un cau d’escalfor i menjar greixós de la mida d’un armari.

La cafeteria no tenia quarto de bany, però sí un acord amb la casa d’apostes Ladbroke’s d’unes quantes portes més enllà, que no obria fins al cap de tres hores, per això l’Strike es va ficar per un carreró i, en un portal fosc, va alleujar una bufeta que rebentava de tot el cafè fluix que s’havia pres al llarg d’una nit de feina. Exhaust i afamat, per fi va fer cap, amb el goig que només pot experimentar qui s’ha entregat més enllà dels seus límits físics, a l’atmosfera impregnada de greix d’ous ferrats i bacon.

Dos homes amb folres polars i impermeables acabaven de deixar lliure una taula. L’Strike va encabir la seva corpulència a l’espai reduït i es va deixar caure, amb un gruny de satisfacció, a la cadira dura de fusta i acer. I abans que ho demanés, l’amo

italià li va col·locar al davant un te en una tassa alta i blanca, acompanyat de triangles de pa blanc amb mantega. En encara no cinc minuts, tenia davant seu un esmorzar anglès complet en un plat gros i ovalat.

Es camuflava bé entre els homes forts que entraven i sortien sorollosament de la cafeteria. Era ceptat i moreno, amb els cabells arrissats, curts i espessos que s'esclarissaven una mica pel front alt i bombat que coronava un nas ample de boxejador i unes celles poblades i esquerpes. La mandíbula era embrutida per la barba incipient, i unes ombres morades li feien més grossos els ulls foscos. Menjava contemplant lànguidament l'edifici del mercat. L'entrada arquejada més propera, amb el número dos, guanyava presència a mesura que la foscor minvava; un rostre de pedra sever, antic i barbut, el fitava des de sobre el portal. Havia existit mai un déu dels animals morts?

Tot just atacava les salsitxes que va arribar en Dominic Culpepper. El periodista era quasi tan alt com ell però prim, amb complexió d'escolanet. Una asimetria estranya, com si algú li hagués girat la cara en el sentit contrari de les busques del rellotge, impedia que fos femeninament atractiu.

—Val més que pagui la pena —va avisar en Culpepper mentre s'asseia, es treia els guants i donava una ullada quasi suspicax a la cafeteria.

—Vols menjar res? —va preguntar l'Strike amb la boca plena de salsitxa.

—No.

—Prefereixes esperar a comprar-te un croissant? —va comentar l'altre, somrient.

—Que et donin pel cul, Strike.

Era tan fàcil que quasi era patètic, fer empenyar aquell exalumne d'escola privada, que va demanar un te amb aire de desafiament i dient «nano» (cosa que l'Strike va trobar divertida) al cambrer indiferent.

–I doncs? –va exigir en Culpepper, amb la tassa calenta entre les mans llargues i pàl·lides.

L'Stroke va furgar la butxaca de l'abric, en va treure un sobre i el va fer lliscar per sobre la taula. En Culpepper el va buidar i va començar a llegir.

–Hòstia puta –va fer en veu baixa, al cap d'una estona. Va remenar nerviosament els papers, alguns dels quals escrits a mà per l'Stroke.– D'on coi ho has tret?

L'Stroke, que tenia la boca plena de salsitxa, va picar amb el dit un dels papers en què hi havia gargotejada l'adreça d'una oficina.

–La seva pròpia secretària personal, que està molt empenyada –va explicar, quan finalment va empassar-se-la–. Se l'ha estat tirant, a més de les dues que ja saps. I passa que s'acaba d'adonar que no serà la propera Lady Parker.

–I com coi ho has sabut, això? –va preguntar en Culpepper, fitant-lo per sobre dels papers que li tremolaven a les mans nervioses.

–Investigant –va remugar l'Stroke a través d'un altre tros de salsitxa–. Vosaltres també ho solíeu fer, oi, abans que comencéssiu a subcontractar els del meu ram? Però ella ha de pensar en les seves perspectives professionals, Culpepper, o sigui que no vol aparèixer a l'article, d'acord?

En Culpepper va riure per sota el nas.

–Hi hauria d'haver pensat abans de fotre-li...

Amb un gest hàbil, l'Stroke va arrabassar els papers dels dits del periodista.

–No li ha fotut res. Ell li va demanar que li fes una còpia de tot. L'únic que ha fet ha estat ensenyar-m'ho a mi. Però si penses esbombar la seva vida privada pels diaris, Culpepper, m'ho quedo.

–I una merda –va exclamar el periodista, intentant recupear les proves d'una evasió d'impostos a gran escala ben aferra-

des a la mà peluda de l'Strike—. Entesos, la'n deixarem fora. Però ell sabrà d'on ho hem tret. No és del tot idiota.

—I què farà? Dur-la als tribunals perquè canti les martingales que ha presenciats els últims cinc anys?

—Sí, d'acord —va sospirar en Culpepper després de reflexionar un moment—. Torna-m'ho. No la inclouré a l'article, però bé hi hauré de parlar, no? Haig de comprovar-ne la credibilitat.

—Això ja és prou creïble. No cal que parlis amb ella —va rebatre l'Strike amb fermesa.

La dona tremolosa, enamorada i enganyada de qui s'acabava d'acomiar no estaria segura tota sola amb en Culpepper. Enduta per les ganes boges de tornar-s'hi, de venjar-se d'un home que li havia promès matrimoni i criatures, es perjudicaria sense remei a ella mateixa i el seu futur. A l'Strike no li havia costat gaire guanyar-se la seva confiança. Tenia gairebé quaranta-dos anys, es pensava que seria la mare dels fills de Lord Parker, i ara era com si estigués assedegada de sang. L'Strike havia passat amb ella unes quantes hores, escoltant la història del seu capritx, observant com es passejava per la sala d'estar feta un mar de llàgrimes, com es gronxava al sofà, endavant i endarrere, els punys al front. Finalment, s'hi havia avingut: una traïció que representava l'enterrament de totes les seves esperances.

—La n'has de deixar fora —va repetir, subjectant els papers amb un puny que era pràcticament el doble del d'en Culpepper—. Entesos? Sense ella ja és una història de collons.

Després de dubtar un moment, i amb un ganyota, en Culpepper va cedir.

—Sí, d'acord. Va, dóna-m'ho.

El periodista es va entaforar els documents en una butxaca interna i es va acabar el te, i aquella hostilitat momentània envers l'Strike es va esvaïr davant la gloriosa perspectiva de demuntar la reputació d'un noble britànic.

–Lord Parker de Pennywell, ho tens ben fotut, nano –va murmurar, satisfet.

–Suposo que paga el diari, oi? –va preguntar l’Strike quan el compte va aterrar entre tots dos.

–Sí, sí...

En Culpepper va deixar un bitllet de deu lliures sobre la taula i els dos homes van sortir plegats de la cafeteria. L’Strike es va encendre un cigarret tan bon punt es va tancar la porta.

–Com t’ho has fet perquè parlés? –va voler saber en Culpepper mentre s’encaminaven junts enmig del fred, avançant les motos i els camions que encara arribaven i sortien del mercat.

–L’he escoltat.

El periodista el va mirar de reüll.

–Tots els altres detectius privats amb qui treballo es passen l’estona punxant telèfons.

–És il·legal. –L’Strike va tirar el fum cap a la foscor que minvava.

–I com...?

–Tu protegeixes les teves fonts i jo les meves.

Van caminar cinquanta metres en silenci, la coixesa de l’Strike s’evidenciava més amb cada passa.

–Serà impressionat. Impressionant! –va exclamar en Culpepper, de bon humor–. Aquest mitja merda hipòcrita es queixa de l’avarícia de les empreses i resulta que ell ha acumulat vint milions a les illes Caiman...

–M’alegro que hagi quedat satisfet. T’enviaré la factura per correu electrònic.

En Culpepper se’l va tornar a mirar de reüll.

–Vas veure el fill d’en Tom Jones al diari, la setmana passada?

–En Tom Jones?

–El cantant gal·lès –va precisar.

–Ah, sí –va fer l’Strike, sense entusiasme–. És que vaig conèixer un Tom Jones a l’exèrcit.

–Vas llegir l'article?

–No.

–Una bona entrevista, va donar. Diu que no ha conegut mai el seu pare, que no n'ha sabut mai res. Segur que n'ha tret més del que puja la teva factura.

–Encara no l'has vista –va replicar.

–Era una manera de dir. Una petita entrevista i et podries estalviar això de parlar amb secretàries durant una temporada.

–Deixa de suggerir-ho o deixaré de treballar per a tu, Culpepper.

–És clar que també podria publicar la història igualment. El fill distanciat de l'estrella de rock és un heroi de guerra, no ha conegut mai el seu pare, treballa de detec...

–Ordenar que es punxin telèfons també és illegal, pel que m'han dit.

Dalt de tot de Long Lane van afluir el pas i es van aturar l'un de cara a l'altre. En Culpepper reia incòmode.

–Esperaré la factura, doncs.

–Perfecte.

Agafaven direccions diferents; l'Strike se'n va anar cap a l'estació de metro.

–Strike! –La veu d'en Culpepper va ressonar en la foscor de darrere seu.– Te l'has tirada?

–Ja tinc ganes de llegir-ho –va cridar, cansat, sense girar el cap.

Va ranquejar cap a l'entrada ombrívola de l'estació i en Culpepper el va perdre de vista.